Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب نوم : انتخاب(دغزلونو غورچاڼ)

راټولوونکی: عبدالرحمن حبیبي

خپروونکې اداره: الحبیبي خپرنیون(PDF)

ادرس: ټلگرام(الحبیبي خپرنیون)

رابطه: واټساپ(0093786267103)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته ښایسته یې ته ګلاب یې
ته مې زړه یې ته جناب یې
ښایستونه د رنه ځار شه
څوارلسم د شپې مهتاب یې
ستا په نور نړۍ روښانه
ته ځلاند لکه افتاب یې
ښایستونه د رکې پټ دي
د ښایسته حورې نقاب یې
زه د حُسن به دې څه لیکم
ته هر ځای کتاب، کتاب یې
نن خو بل رقم زنګیږې!
نن خو بل رقم خراب یې!
ته اوس دومره نه صبریږې؟
حبیبي دومره بې تاب یې

عبدالرحمن حبیبي
1402/3/13هفته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دستور دی د دنیا خلک خندا کې خوښی مومي
ډېری خلک د نیمې شپې ژړا کې خوښی مومي
یو څوک د ګناهونو په آغوش کې وي خوشحاله
یو څوک د ژوند تلخي کې په تقوا کې خوښی مومي
د زړونو ترجمان د زړو درمان شي یو یو څوک خو
اکثره بیا د زړونو ماتېدا کې خوښی مومي
یو نیم د ملنګی لباس کې خوښ وي بې حسابه
یو نیم د ګناه ډول ته په نڅا کې خوښی مومي
بلها خلک اوس خوښ دي بې شرمي او بې پتي کې
بلها خلک په شرم، په حیاء کې خوښی مومي
ډېری د بې ننګي په رنځ اخته وي افتخار کړي
ډېری خلک د ننګ غیرت ښکلا کې خوښی مومي
د پټې بندګي غېږه کې ژوند ښه وي فتحانه
اکثره نن سبا بیا په ریاء کې خوښی مومي

فتحان حنفي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راشه پر زړه مې د سُرُور وزرې وغوړوه
پر تیاره ژوند مې د خپل نُور وزرې وغوړوه

دا بلال زړه مې د بېلتون پر ګرمو شګو پروت دی
یو ځل پرې ته د خپل حضور وزرې وغوړوه

د یعقوبي سترګو علاج مې یوسفي زلفې دي
پر ړندو سترګو د کافُور وزرې وغوړوه

په مات وجود کې مې دا ستا د جدایۍ څپېکې دي
جلوې د حسن پر رنځور وزرې وغوړوه

نظام تر څو به د فراق د دار پر سر ځړېږي
له خپل وصاله پر منصور وزرې وغوړوه

نظام کندهاری

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هم ډاکټر او هم عالَم ته ضرورت دی
د هیواد یو ښه خادم ته ضرورت دی
که غازي دی که ساتونکی د دفتر دی
د دې دواړو وه تعلیم ته ضرورت دی
چې مکتب او مدرسه کړې بیا ودانه
ښه استاذ او ښه معلِم ته ضرورت دی
چې د پوهې مرکزونه ښه سمبال کړي
دې لپاره مهتمِم ته ضرورت دی
راپاڅیږئ د غفلت و ختونه نه دي
ماتولو د غلیم ته ضرورت دی
له فردو شخه مشهوده د هیواد مو
وَ ساتنی د حریم ته ضرورت دی

مشهود آشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس مې تپوس نکوې ولې؟ اخير شوي څه دي
زه دې هېر شوی؟ که يادونه مې اشنا زاره دي

زما د مورچې زما د پيرې ملګرې وايوره نن
ها کړي ژمنې دي له ماسره په ياد کنۀ؟ دي

زما د بېوزلې کورنۍ احوال لرې او کنه؟
چې حال يې ښه دی که دلوږې نه نهر ويده دي

غفلت ونکړې مسؤليت کې دي ورتيا وښيه
د ډېــرو سترګې لاروېه! نن وتــا لــره دي

خير که هېر کړی دي وم ياد مِ له دې ورسته ساته
داسې ليکلي مې اشنا د مزار پر لوحه دي

تا مې د وينو د هرڅاڅکې سره کړی خيانت
تا چې اسد حماسه!! صف کې درولي غله دي

اسد حماس

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ونیسم زړه پوري انځور دې رانه ورکه یاره!
چې ته! مې ویاد یږي ډیر تر ګل نازکه یاره!

د جدایي ماښام چې راشي لمر ترغرونو واوړي
نفس مې تنګ زړه مې درد یږی باور وکه یاره!

د زړه په باغ کې چې مستا دیاد سیلۍ راتاؤ شي
وران کړي ګلونه.چنارونه.بې درکه یاره!

د غم له درد سره دې زه اوس عادت شوی یمه
د غم له درد څخه دې.نلرم اوس کرکه یاره!

کله ناکله دې یيا غم راباندې دومره بوج شي
چې راته ځای نه راکوي پیرا خه ځمکه یاره!

د بیلتانه سیلۍ چې تاؤ دې له اسد حماس شي
لبمه لمبه ایره ایره شي قربانکه یاره!

اسد حماس

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خوږې خبرې د زړګرې کوې

یاره چِ ته ماته خبرې کوې

هره خبردې زمادرد کموې

مثالن ته هم جادوګرې کوې

نادرک توې او خفه هم ته یِ

وس هم خبرې مرورې کوې

ژوند مُجلا نکړې وَ زړګکه

نو بیا به ته هم لراوبرې کوې

خُبیبه درد دې انتها نه لرې

ته هم شکرې دردورې کوې

خُبیب ملنګ

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لږ خو صبر وکړه چې اوزګار شمه!
بیا به د دې درستې نړۍ یار شمه!
لا خو مې زخمونو ته پټۍ لګوم
صبر چې دردونو نه قرار شمه!
لا خو زه ګردونو کې لت پت یمه
ګل به شم چې یو ځلې سینګار شمه!
بیا مې د ښکلاوو تماشه کوه
دُر به شم، غاټول شمه، چنار شمه!
زړونه رانه بل چا خفه کړي دي
زه به د خفه زړونو سردار شمه!
دوی د پیشمني په شان لټان وه ټول
اوس به داسې خوږ لکه افطار شمه!
حبیبي هر څوک چې ځي له ما تختي
وخت به وي د دوی به سخت پکار شمه!

عبدالرحمن حبیبي
1402/2/4دوشنبه
د کوچني اختر ځلورمه ورځ

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په تنها ځان مې تَتَم درته وهلی
دیار درده دیار غمه نور دِ خوبنه

ژوند مُتیرپه شوګیرو باندي کړو ګوره
اخ زمادخوبولو سترګو نمه نور دِ خوبنه

دزړه زخم خو مي هریو ډیرخوبیږي
جوړ زما درد ته ملهمه نور دِ خوبنه

بیله تا راته قسم ده ډیره سخته
دَناکامه زندګي په مخه ورِمه نور دِخوبنه

دبلتون اثر دي سخت یم دردولی
زړه له واکه وُوتمَه نور دِ خوبنه

درا تلو وعدي دي وکړي خو رانغلي
رنګ خُبیب درپسي مرمه نور دِ خوبنه

خبیب ملنګ

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان کې ورک شم ستا له غمه پنا غواړم
فرېښتۀ غوندي بــيا تا ته ښکلا غواړم

زه د خپل تصوير ښايست ته په ژړا يم
د دنيا موده ښايست ته مې ساه غواړم

څوک د خپلې اندېښني په سر بدنام شو
چا وېل زه د خــوشحالی نه سزا غواړم

کمترې مې د خپل ژبې کم احساس کړ
نا معقول دی چـې له زياتو حياء غواړم

نن د خـدای نه پټ انسان زړه کې ساتمه
چې د خپل ژوند په درون کې نڅا غواړم

نا خبر خدايه خبر مـــې له حال نه شي
بيـا په ذات کـې دي عجيبه پارسا غواړم

دا په ګډو ودو سـر چـــې دی ''ثمر'' دی
خدای مې يار کړلو له خدايــه دعا غواړم

عزيزالله ثمر ويصال

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مینه په پښتو شوه الله نه کېږي

دغه دود دستور خو له ما نه کېږي

نه پالم پښتو که پري دوزخ ته ځم

زه که یم پښتو ته پیدا نه کېږي

نن که په پښتو کې غزل لیکمه

دا زما د ژبې منشا نه کېږي

مانه که په غم کې خندا نه غواړئ

مانه هم ښادئ کې نڅا نه کېږي

څوک په شاعری کې زلفؤ او خوړو

چا نه شاعری کې آدا نه کېږي

نه وایې ''ثمر'' بې آدبې ده خو

ژونده له ''ثمر'' هم پارسا نه کېږي

عزیزالله ثمر ویصال

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه سپین غر چې په ښنتر ښکلی دی
دا سې په تا باندې ګودر ښکلی دی
زه په پګړۍ کې ډېر ښاغلی ښکارم
د ستا حجاب لکه اختر ښکلی دی
یو څوک په دې کې حق حیران پاتې دی
دا تور ما ښام او که سهر ښکلی دی
کلیسا ستا د نګو برجونو څخه
زما جومات زما ممبر ښکلی دی
کابل کندوز هلمند لوګر ښکلی دی
هم پیښور او ژوب خیبر ښکلی دی
زمونږه کلی زمونږ ښار ښکلی دی
زمونږ چنار زمونږ مازیګر ښکلی دی
دا د ملا مشک عالم وطن دی
د ازره وال محسن لوګر ښکلی دی

محسن ازره وال

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شول مې د سترګو نه پناه شعرونه

الله دې وبخښي زما شعرونه

حق د ښايست به دې ادا نه کړی شي

که دنيا وليکي، دنيا شعرونه

چېرته به بې لارې نشئ مه يې لولئ!

زما ياغي باغي ګمراه شعرونه

زه سوداګر د الفتونو يمه

په خلکو ويشمه وړيا شعرونه

نه نه د زړه خوږلو تاب نه لرم

عبيدي نه لولمه ستا شعرونه

Habibi Media

عبيدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دار هم زه، په قار هم ته
په کار هم ستا! بېزار هم ته
جنګ هم په ما، مړ کېږم زه
قوت هم ستا، بې کار هم ته
غم هم په ما، ژړېږې ته
معتاد هم زه، خومار هم ته
وژنې ما او خاندې هم ته
بې لارې ته! په لار هم ته
عابد شو تېر، په دې خبر
چې غماز هم ته، یار هم ته

ملا عابد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د اور کميس دی او په تن دی زما
پکې خوشحاله يم وطن دی زما
منګی مات شوی نه دی درز يې تللی
داغ لړېدلی په لمن دی زما
بس دی همدومره ضد همدومره پښتو
کافرې راشه زنکدن دی زما
دا پاتې عمر دا سې نغوا ړمه
لکه دا خه رقم چې نن دی زما
کوڼ بهسودواله زه لړ سپين غږېږم
ځکه خو هر سړی دښمن دی زما

پرويز بهسودوال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خیال نړۍ ته مې اد که راځي
او ښکې بڼو ته مې بیا ځکه راځي
زموږ په ژوند کې خنداګانې راتلل
هغه صحنه له نظر ورکه راځي
ستا له باوره مې بس زړه ته هروخت
پښیمان تیا له حده کلکه راځي
تا پورې بیا زړه تړل لرې کیسه؟
ستا له نامې نه مې هم کرکه راځي
چِ انتخاب کې یو څوک خپله تپاکې
دل ته بس هغه جنۍ سپکه راځي
له زنـدګۍ نه ګیلمن یو سیلۍ؟
هره شـــیبه له درده ډکه راځي

زینب سیلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ټول وجود مې زخم زخم وينې وينې
ستا غمونه محترم ساتلی نشم
ته تمام عمر ناراضه بې دليله
زه تمام عمر ماتم ساتلی نشم
لکه څنګه چې دې خوله را بنده کړې
داسې غلی مې قلم ساتلی نشم
زيارتونه، جوماتونه شم ساتلی
خو يو زړه د بنيادم ساتلی نشم
تنهايۍ کې مې له سترګو څاڅي وينې
خو ستا مخکې پکې نم ساتلی نشم
بې وسې مې دومره ډېره ده ناصره
چې نامه دې په خوله هم ساتلی نشم

ناصر حليمي

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تکیه راکړه خپله ځانه، یو څو ګامه راسره
شهپاتې کېږم له کاروانه، یو څو ګامه راسره شه
تصور د رنځ و غم مې، د ژوند لارې کړې خنډنې
بې درمانه یم درمانه، یو څو ګامه راسره شه
چې خبر دې کړم له کرب او مشقته د وګړیو
ته خو لږ هم تن آسانه، یو څو ګامه راسره شه
چې شو خلاص د وخت له جوره، ای زما د زړګي زوره
راسره وکه مېړانه، یو څو ګامه راسره شه
بل مشال د مینې راوړه، پاتې لارې اندېږې دي
وارخطا یم نِګاهبانه، یو څو ګامه راسره شه
بادشاهان د سلطنت مې، راج په زلفو کول غواړي
ای زما د زړه سلطانه، یو څو ګامه راسره شه
د مجنون او فرهاد مینې، راته ووې شمائلې
په وتو یو له داستانه، یو څو ګامه راسره شه

شمائله سلیمي

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د ويني فوارې ته نه رسيږي
شفق دغې منارې ته نه رسيږي

دا پندونه، دا وعظونه بې نوښته
د تکبير يوې نارې ته نه رسيږي

د تاريخ په مخ د چا د غرور ځلي
د جنډو دې هديرې ته نه رسيږي

د شهيد ګلګون ګريوان د خدای حضور کې
جنتونه يې منظـــرې ته نه رسيږي

په دفتر دې که هم اور بل شي ناګاره!
د ميوند يوې مســرې ته نه رسيږي

استاد فضل ولي ناګار

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان مې په سل ژبو رټلی ستا په لور ولاړ یم
د زندګۍ په صف کې سخت د زړهٔ په زور ولاړ یم

په خپلو تلو دې خند وله زمانه رابانده
دنیا به خپل کار کوي، خپل ځانته پیغور ولاړم

لکه زرینه وړانګه راشه ورته ښکلې یې کړه
په زړهٔ د ژوند لکه د تور دېګي نسکور ولاړ یم

ورځې د ژوند شوې لکه واورې، زلزلې او توفان
زهٔ پدې منځ کې لکه بې مالکه کور ولاړ یم

موسمه! واوره ما لهٔ پامه د وخت وغورځوه
دود شوم، رژېږمه، د خپل غرور په اور ولاړیم

ستا په وعده به انتظار ترپوزې راولمه
یو ځای به دلته یمه، څو ځایه به نور ولاړ یم

شاعر؟

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پـه ګناه چې ورسیږم جنتو ته
عبادات څله کومه دوزخو ته
پـه کُفري الفاظو مړې سندرې وایي
لیونی مې دی راوستی لیونو ته
د بې غمه خدای غمونه را پـه سر دي
نڅا کاندمه د درد سوي نغمو ته
پـه دینتا ژبه غرېږمه خالقه.
ستا خبرې مې راوړي دې کڼو ته
هسې نه خپله سایه مې تنها پرېږدي
کله شاته کله ګورم قدمو ته
بیا حیران حیران ورګورمه اسمان ته
چې د درد احساس مې ورسي مغزو ته
شپه ډاریږي فلاح ستا له تنهایۍ نه
د سهار اذان کومه تورو شپو ته

نظام الدین فلاح

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې له تا هم په خندا یمه ګل مخیه.
د غم ساز ته په نڅا یمه ګل مخیه.
ځان مې هم له ځانه شړي زه حیران یم.
چې د ځان نه یم د چا یمه ګل مخیه.
ژوند برباد دی زه تبا یمه ګل مخیه.
ته بې یاره زه تنها یمه ګل مخیه.
زړه مې زړه ته در نیږدي زړه مې تنګ دی.
ژبه ګونګه ده ساه ساه یمه ګل مخیه.
مخ مې ستا له مخه بل مخ ته هیڅ نه اوړي.
زه مئین په تا رښتیا یمه ګل مخیه .
له مودو نه زه د درد خزان وهلی.
له مودو نه په ژړا یمه ګل مخیه.
تراړې شونډې د کې سترګې فلاح لاړم.
تا شړلی له درګا یمه ګل مخیه.

نظام الدین فلاح

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راترغاړې شـــو ناکامه محبت
ډک له هـــر رنګه الزامه محبت

سپین مخونه هم بلا له کاره باسي
تور دې ستا رقم مابنامه محبت

شبګیرو مې دمخ رنګ رانه زبېښلی
دزړه ویـــنه مې تمامه محبت

بنه نو ښکنګه یې دهرچا دخنداکړې
تانـــو څه کاوو بدنامه محبت

جارقربان شم له ګرانښته دادکې
کړم په دوه لاسه سلامه محبت

سیلۍ بې له غم او درده راته وایه
بنـــه نور څه وو نامرامه محبت

زینب سیلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما زړه باندي مین وو زما ځان ندی ملامت

دا چې درد مې په نصیب شو جانان ندی ملامت

دا دنیا ده نفس خواحش دی او شیطان ورسره مل هم

خامخا به خطا کیږي انسان ندی ملامت

مینه زموږ څخه رسوا شوه مینه پټ وه مستوره

جهانیان شوله سپین سترګي جهان ندی ملامت

سر یې ښکته دی غریب دی جیب یې وزن دی کم کړی

ځکه هر څوک پسې خاندي دا ځوان ندی ملامت

وَلوَر پورته شو وغرو ته ورختل وختو نه نیسي

موږ په خپله ایمان پلورو ایمان ندی ملامت

چې د زړه له جوشه راشي او ښکي پورته شي لیمو ته

اې دلریشه خود لندیږي ګریوان ندی ملامت

دلریش وفادار

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هره خوا د بل ده پوهې سپين مصباح شي
نوی فکر نوی ژوند دِ افتتاح شي

هسې نه خلک عقدې ته رانه لاړ شي
په فشار نه په دعوت د ټول اصلاح شي

اوس دی وخت د وران وطن د جوړولو
لاس په کار د انجينر، ډاکتر، فلاح شي

دا اولس دی نور بيحده خسته شوی
څه وخت وَ دې ترړل هر رنګه سلاح شي

څوک چې کار کړي انسجام او اتحاد ته!
د هغه د په نصيب همه صلاح شي

افغانان ټول د يوې کښتۍ سواره دي
عزير! وايم تل طالب د يې ملاح شي

احسان الله عزير

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګل اندامه ګل بدنه یوسف ذاته
د وجود خوشبو دې ځي د هر اياته
ستا د حسن تلاوت عجیبه خوږ وو
څه اوږده وو د تهجدو دوه رکعاته
بدنامۍ له به سبا څه بانه ګورو
نن بيخي په خود کې نه یم ملاقاته
چې زما د فکر قد راباندې ټيټ وړي
نور به خپل سیوري ته نه ګورمه شا ته
زه د شپې بلا ته ځان په ژړا مړ کړم
او سحر د خندا شين شمه رڼا ته
زندګي لکه بدنامه ډمه ناڅي
ځي زما په غيږ کې سمه شي راماته
د بدنام غزل شاعر درویش روښان وي
د ګل روخ نامه يې وخوده دنيا ته

درویش روښان

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ترڅو دا د ژوندکۍ سترې داستان وي
چلومه به غمونه پلنډي پلنډي
هغه پاته له ټولۍ د پتنګانو
لا به وړي پرځان اورونه پلنډي پلنډي
ها د ژوند په مقصد پوه ویښ ضمیرونه
په سینو کې یې دردونه پلنډي پلنډي
اخ دهري مدرسې زهیر انګړ کې
میرات سوي قلمونه پلنډي پلنډي
پام امیده چې ستړیا محسوسه نکړې
لا دي مخ ته خدمتونه پلنډي پلنډي

محمد نبي امید

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شکستونو اندازه لهٔ خودۍ نه لګوم
ما لېونی ګوره پهٔ زخم پټۍ نه لګوم
خدایزده لهٔ کومو پړاوو مې تیروي لېونتوب
پهٔ یوهٔ ځای باندې تر ډېره کیږدۍ نه لګوم
پهٔ ما کې خپله نهٔ و نور، د بلېدلو ظرفیت
زهٔ چا و چا غوندې تهمت پهٔ سیلۍ نه لګوم
نن چې او ښلنې سترګې ورغلم، نو ویې ویل
د مرغلرو پهٔ ځای هار کې مرۍ نه لګوم
پروپاګند دې دلمرمخیو د راتلو خبرې
زهٔ لهٔ غربته د کالهٔ ډیوه ګۍ نه لګوم
د لېونتوب راباندې ختمه ده منم کړاوه
خو د حباب غوندې پهٔ سیند کې ماهۍ نه لګوم

کړاو منګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې پوهېدې هم دومره لوی تاوان دې ولې کاوهٔ؟
ژوند خو دې خپل وُ، نو د چا پهٔ شان دې ولې کاوهٔ؟
زما د زړهٔ لهٔ بُرجلونو دې ځان وغورځاوهٔ
زما پهٔ مینه دومره بدګُمان دې ولې کاوهٔ؟
تا خو د عِشق ورانۍ لیدې، زموږ جذبې دې لیدې
د محبت د مرتبو بیان دې ولې کاوهٔ؟
کهٔ زړهٔ دې ښهٔ وای نو ورغوی به دې سوی نهٔ و
کهٔ مېَن نهٔ وای د رنجو دوکان دې ولې کاوهٔ؟
ما د وخت زنې نیوې، پښې نیوې چې پاتې شي لږ
ملا ګونګی شي د سهار اذان دې ولې کاوهٔ
د لوروښتهٔ یې سمول زما پهٔ حال خفه وه
ویل یې څهٔ ورانه وه؟ زما ارمان دې ولې کاوهٔ؟

شهاب

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې و ځای د ودرېدو هلته روان شوم
لکه خپلې اوښکې توی په خپل ګرېوان شوم
ته زما د زات په خاوره کې زرغون شوې
نرګسې ښایسته زه درته ګلدان شوم
ستا د خولې قسم شوم مات شو مه را مات شوم
غزا وشوه نه د ځان نه د جهان شوم
د کم ظرفو د یارۍ ګټه همدا وه
را غلم بېرته په خپل ځان باندې تاوان شوم
ستا د غېږې په خوشبو مې دې قسم وي
د سپرلي په ښایستونو بدګمان شوم
صدقه د عشق له پاکې رسوایۍ شم
د خپل شعر غوندې په هر چا باندې ګران شوم
بې ارزښته زمونږ ساندې شوې اجله!
څه بې درده زمانه کې غزلخوان شوم

اجل احمدزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې و ځای د ودرېدو هلته روان شوم
لکه خپلې اوښکې توی، په خپل ګرېوان شوم

ته زما د ذات په خاوره کې زرغون شوې
نرګسي ښايسته زه درته ګلدان شوم

ستا د خولې قسم شوم مات شومه رامات شوم
غزا وشوه نه د ځان نه د جهان شوم

د کم ظرفو د ياری ګټه همدا وه
راغلم بېرته په خپل ځان باندې تاوان شوم

ستا د غېږې په خوشبو مې دې قسم وي
د سپرلي په ښايستونو بدګمان شوم

صدقه د عشق له پاکې رسوايی، شم
د خپل شعر غوندې په هرچا باندې ګران شوم

بې ارزښته زمونږ ساندې شوې اجله!
څه بې درده زمانه کې غزلخوان شوم

اجل احمدزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

برندې سترګې ګرځه درنه ټيټې چرته نه شي
جار دې له تندي شمه که ګونځې يې او به شي
ستا د ګور بڼو په اتفاق ناسته ولاړه
ګورم، زړه کې وايم چې جرګه به پښتانه شي
مونږ څه يوو، خو خاورې يوو د بندو ورانو لارو
تا پسې خو بايد ګلابونه درکاړه شي
ما يوه خبره پټه کړې ده په رمز کې
وخت به د خبرو شي خبره به مې وشي
چرته کې به ستا د تو دې غېږې خوشبو مومي
چرته به سړی د ګل په پاڼو کې ويده شي
څه نا څه پښتو له ميني ويستي يوو اورښته
څه مينه سرشاره له پښتو نه په واته شي

مانو اورښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ګُلروخ مې د درګاه نه په وتو شو
جنتي خوب مې تعبیر د دوزخو شو
ذاهدان د فلسفو یې په نڅا کړل
د مطرب لاس کې رباب په غپیدو شو
چې خپل عقل یې دلیل سره په شور شو
پیغمبر غوندې انسان په لړزیدو شو
د رب مینه چا کې چیرته وه سړیه
خو چې سترې په ګناه شو په سجدو شو
ټول ژوندون مې ستا له مخ نه صدقه شو
مات وجود مې درته یاره په رُکوع شو
په ګُناه کې مې خالق د ځان پیدا کړ
په ثواب کې مې ایمان د دوه پیسو شو
چې دې زیرې ورک شمال د مرګي راوړه
غم مې غم سره فلاح په ګډیدو شو

نظام الدین فلاح

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوند به و بیلې سړیه بې قیمته
که خبر شوې د اشنا له خوږ صورته
سهار یو ماښام یې بل سره واعده وي
توبه ګار به شې د دوی له صداقته
لاندې باندې مې بې اوره سوزوې ته
نوم دې ورک شه له دنیا نه محبته
د ریا سجدې مې وړې تر دوزخونو
ستړی شوی یم له داسې عبادته
چې دیدار مې د خالق او دلبر نه وي
بې له دویه دې زه څه کوم جـــنته
کله کله زړه ته لار وکړې په سترګه
زه تر بېځار شم د سترګک له شرارته
چې د مینې اذانونه دې شروع کړل
دار قبول کړه د منصور غوندې حضرته

حضرت الله ذهین

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خوشبويي دې راخپرې له بدنه
چې هفت رنګه خال دې اېښی دی په زنه

تور ليوانان راپسي برګ برګ ځکه ګوري
ده د سپينې هوسۍ لور پر ما مئينه

په مسکا تنکي ګلونه لا ښهٔ ښکاري
د غرور په ځای ناز وکړه کبرجنه

غرونه غرونه ښايستونه پيکه شوي
چې د ژوند مسته سندره د غمجنه

ترخه خولهٔ به مې خوږه شي که تا ښکل کړم
مچۍ شات په خولهٔ کې وړي د ګل له تنه

د غروب سورخي ته تږی نظر ناست يم
را يادېږي مې دا ستا اناري ونه

د نفرت په بدل مينه کړم محموده
ما بوسې دې هم اخستي له دښمنه

محمود باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې کوره شي چې څوک په بې درکو پسې ګرځي
درانه خلق سپکېږي چې په سپکو پسې ګرځي
زما د قام د کومې بدبختۍ به درته وايمه
چې څوک را زلمي کېږي په ټوپکو پسې ګرځي
د زرکو د کونترو ښکار د نورو مشغله شوه
زما د غرونو باز په توت خوروکو پسې ګرځي
بيا څوک د پښتنو د اتفاق سندرې وايي
ديوان يې د خوشحال په لاس ختکو پسې ګرځي
صلاح کوي جرګه کوي غونډېږي تندرونه
څوک جالې جوړوي ځان له په ډکو پسې ګرځي
د هغه غرسنۍ غړۍ مې هغسې په زړه ده
له هغسې مې فکر په ګُنجکو پسې ګرځي
د ښکلو په سينو کښې بې غرضه زړونه ګوري
صابر بلا وهلی دی په ورکو پسې کرځي

صاحب شاه صابر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو دم به ګران په ټول جهان شي چې پیسه پیدا کړي

بیا به د هر سړي جانان شي چې پیسه پیدا کړي

وړپسې زړه مه خوره د وخت ځامن همداسي وي تل

ته به له ځانه هم پړي ګران شې چې پیسه پیدا کړي

که ته جانان یاران دوستان غواړې چکرې غواړې

هله پوره به دې ارمان شې چې پیسه پیدا کړي

کم اصل خلک تل مدام د تلې وزن ګوري

دوی به هم ستا د ځنګ یاران شي چې پیسه پیدا کړي

نظیر صادقه ستا یاران او خپلوان ټول به درشي

ټول به په یو دوه کې حیران شي چې پیسه پیدا کړي

نظیر صادق

Habibi Media

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library